

Entrevista: Ricardo Szwarczer El director del Grec encara la seva segona edició al capdavant del festival amb la idea que el certamen no sigui la pretemporada teatral

Ricardo Szwarczer assumeix que el Grec no ha aconseguit connectar del tot amb el públic de Barcelona i espera resoldre-ho a mitjà termini ■ MARIA ÀNGELS TORRES

“No sóc aquí per seguir les estructures de família”

Andreu Gomila
BARCELONA

El Grec comença demà amb una proposta que s'assembla una mica a la de l'any passat, però amb grans diferències si mirem el fil històric: poca música i molt teatre, i pocs espectacles que puguem esperar a veure a partir de la tardor. És el primer festival que programa al 100% Ricardo Szwarczer, que va arribar l'any passat amb ganes tot i que sense conèixer la ciutat. Ja assumeix la possibilitat de baixar les bones xifres de públic del 2007.

La gran diferència amb l'any passat és que hi ha molt teatre al Teatre Grec. Per què?

És la nostra aposta principal. Era una cosa que faltava. I no és sols una compensació.

Serà més difícil d'omplir amb teatre que no pas amb música?

És cert, però vull arriscar-me amb això per veure els marges de canvi que hi ha. Vull evitar repetir-me, vull treure la música del Grec perquè ja ocupa un lloc en d'altres festivals. Amb això, i sabent que la música era el que més rendia en termes d'ocupació, assumim el risc.

Aleshores, ja assumeixen que atrauran menys gent?

És possible que passi. No ho sé. No sé com reaccionarà el públic. El risc hi és. Hem canviat el format del Grec, però sabem que hi ha gent que li agrada anar al Teatre Grec a veure espectacles de tota mena.

Els promotors musicals no estan gaire contents amb la programació del Grec.

No crec que hagin reaccionat malament. Ells tenen una quantitat de festivals grandíssima. He recollit poques queixes.

I no podrien aplegar sota el segell Grec els festivals de música que passen durant l'estiu?

Si l'any que ve avancem una mica el Grec –ja hi estem treballant–, podríem tancar la programació de teatre cap a mitjans de juliol i deixar l'última part del mes per a la música. Vull que la nostra proposta musical tingui personalitat pròpia. No pot passar, com passava, que estiguem competint amb altres ofertes de la ciutat. Tenim una altra missió com a ens públic, amb quotes de risc...

Però, on és el risc en aquest Grec?

No programar noms mediàtics, crear una programació bàsicament teatral al Teatre Grec, promoure que el públic es mogui una mica més enllà de les referències.

L'any passat van apostar per la descentralització, amb espectacles de petit format, i enguany, en canvi, han fet marxa enrere.

L'any passat teníem nou o deu espectacles més. Vam sacrificar el gran format. Aquest estiu hem apostat pel gran format i descentralitzem amb els equipaments urbans, com el Picasso, el Macba, el CCCB, el Palau de la Música.

I aquest Grec 2008 serà el primer en molt de temps que no és la pretemporada.

M'agrada això com a concepte, perquè reforça la idea que el Grec és fugisser. Ser pretemporada reforça la idea que el Grec és un mecanisme més de finançament de la temporada i això no ha de ser així. No podem entrar en la dinàmica que impliqui que nosaltres estem finançant en part la temporada d'altres teatres.

Per què han triat tanta producció britànica?

La nostra idea és crear un nucli

temàtic. L'any que ve serà un altre país, una altra regió.

En edicions anteriors es va fer amb ciutats i no va durar gaire.

Fins que me'n vagi, vull mantenir aquest pla. El nucli temàtic li permet a l'espectador saber de què va enguany el teatre britànic. Oferim un calidoscopi força divers i les dues companyies més importants, Cheek by Jowl i Complicite, que tenen dos perfils molt diferents. A més, tenim una companyia emergent, que faran *The brothers Size*, amb actors joves negres que són lleons.

Però, i els emergents catalans?

Hi ha el Roger Bernat. Hem fet una selecció x d'obres catalanes i de directors. No sóc aquí per seguir les estructures de família, sinó per a tot el contrari, per buscar la varietat. I això fa falta.

Tampoc no hi ha cap dels grans directors de teatre catalans.

No els puc posar cada any. Tinc projectes amb Lluís Pasqual per al 2009. Hi és el Mario Gas. Els he deixat descansar.

Borja Sitjà, el seu predecessor, diu que el Grec ha renunciat a copro-

duir espectacles amb l'exterior.

No és cert que no ho fem: tenim una coproducció amb la Festwochen de Viena per a l'espectacle de Roger Bernat, i el *Pinsans i cadeneres*, que coproduïm amb Temporada Alta i que anirà després al Festival de Guanajuato, Mèxic. Tot això no seria possible sense el Grec. Crec que Borja Sitjà no s'ha mirat el programa.

¿Manté l'aposta perquè d'entrada el Grec es consolidi entre el públic i després busqui sortir a fora?

No estem ben connectats amb el públic. I això no és un problema del Grec, sinó de la ciutat. Les mitjanes d'ocupació dels teatres són molt semblants a les nostres, cosa que no és satisfactòria per a un festival. A Girona, després de 15 anys de Temporada Alta, han aconseguit conformar un públic. A Barcelona encara falta.

Creu que el públic barceloní és conservador?

Està massa ancorat en la necessitat de tenir referències. I això no és culpa del públic. No va fàcilment a veure segons què. És un públic temorós, desconfiat, que espera. Hem d'incitar la curiositat, generar confiança. ■